

Dědictví - „vybrat si“

Jak jsem si tedy já „vybral své dědictví“? Musím přiznat, že z dobré poloviny si vybralo dědictví samo za dědice mne: byl jsem spíš mimoděky než cíleně ovlivněn Rádlovou Útěchou, když jsem ji z diktátu celou přepisoval (na přelomu 1942-43). Byl to asi hlavně Rádl, který zásadní měrou přispěl k tomu, že jsem lépe porozuměl Masarykovi, kterého jsem do té doby vlastně spíš neznal. Chtěl jsem trochu překontrolovat to, co mne zaujalo v malé knížce Zdeňka Smetáčka, a ověřoval jsem si to v seminárním referátě (prof. Riegera) o „významu Masarykova pojetí pravdy“ pro myšlení Kozákovo, Hromádkovo a Rádlovo (toho Rádla jsem vlastně dohnal až dodatečně, když jsem odevzdal disertační práci a čekal na zkoušky – vi RPP). Samozřejmě jsem v té době i později četl ještě mnohé jiné autory, nejen domácí, ale i cizí. Avšak za skutečné „dědictví“, k němuž jsem se přihlásil, jsem vždycky považoval to „podivné“ myšlení Rádlovo; právě Rádla jsem četl, jak jen jsem se k jeho textům dostal, a stále jsem se k němu vracel. Myslím, že se to vůbec nedá vystihnout nějakým velkým „vlivem“ ze strany Rádla, kterého jsem živého nikdy nespatriil. Měl jsem vždycky spíš dojem, že mi to jeho myšlení bylo nějak bližší, více oslovující a nenechávající mne na důležitých křižovatkách bez pomoci nebo aspoň bez ukazovatelů směru. – A výsledek? Zvolil jsem jistý specificky rádlovský typ outsiderství.

(Písek, 130605-2.)